

[Svend Erik Hovmand]

den lokale selvbestemmelsesret. Ingen tvivl om det.

Når vi alligevel har følt det rigtigt at tage dette initiativ over for hovedstadsområdets sygehuskommuner, så skyldes det naturligvis først og fremmest den omstændighed, at man fra socialdemokratiets side med Københavns sygehusborgmester i spidsen har meddelt, at man ønsker at gennemføre meget drastiske indgreb i forhold til de to hospitaler med virkning allerede fra 1. januar næste år, en holdning, der fastholdes ifølge Berlingske Tidende i dag. Man kan spørge, hvad det hjælper, at vi om et års tid skal tage stilling til en endelig sygehusplan, hvis man forinden har undergravet de patientmæssige eller de økonomiske eksistensmuligheder for disse hospitaler.

Det, der her lægges op til, er som bekendt fundamentale ændringer, som i givet fald ville få katastrofal betydning for de to institutioners funktioner som hospitaler, og som i realiteten ville betyde, at de i meget stort omfang omdannedes til en form for plejehjem. Dette er i sig selv uantageligt. Hertil kommer, at sådanne dispositioner også vil være i klar uoverensstemmelse med den grovskitse, som alle sygehuskommuner i hovedstadsområdet er blevet enige om, og som venstre i SV-regeringens tid gav sin tilslutning til.

På denne baggrund tror jeg, man vil kunne forstå, at nok er vi tilhængere af det kommunale selvstyre, ja, vi vil oven i købet have det styrket på en række områder, men til gengæld er der altså også visse grænser, som må og skal overholdes. Det er klart, at vi ikke kan acceptere, at man træffer dispositioner, som i realiteten amputerer to så velfungerende hospitaler i løbet af nogle få måneder, på tværs af alle indgåede aftaler om samarbejde, fælles forståelse, glidende overgang og endelig ministeraccept.

Medens vi er ved det formelle, er det måske rimeligt også lige at nævne den juridiske side af sagen, som ministeren har hæftet sig ved. Jeg skal ikke underkende, at de formelle juridiske spørgsmål kan give anledning til en måske mere akademisk diskussion. Men uanset dette forhold står tilbage den afgørende politiske realitet, at et klart flertal i dette ting i dag er kommet med en tilkendegivelse, som ikke er til at tage fejl af. Det er det folkevalgte, demokratiske flertals klare hensigt, at

de to hospitaler skal bevares som funktionsdygtige almene hospitaler.

Dertil kommer, at ministeren så sent som her i dag har tilkendegivet sin positive holdning, som jeg mener der er grund til at takke ministeren for. Dette må jo betyde, at selv om der skulle være formelle detaljer, så er der efter det, ministeren har sagt her i dag, ingen grund til ængstelse. Det afgørende er ministerens vilje, og når ministeren har en klar og positiv vilje, så er der ingen tvivl om, at også eventuelle formalia vil kunne klares. Der er således ikke længere grund til bekymring med hensyn til de to hospitalers fremtidige eksistens, hvilket jeg synes vi alle har grund til at glæde os over.

Indenrigsministeren (Henning Rasmussen):

Det må være mærkeligt for udenforstående at følge den diskussion, der er foregået i folketinget i dag om dette spørgsmål. Alle ønsker de to hospitaler bevaret med de små ændringer, som min forgænger, venstremanden hr. Enggaard, har godkendt den 2. juli 1979. Regeringen og socialdemokratiet ønsker det. Det har jeg sagt straks efter, at der for et par måneder siden blev skabt tvivl om de to hospitalers fremtid. Jeg har gentaget det gang på gang. Alligevel har jeg set, at jeg på grund af den aktion, der blev sat i gang ved folketingsbeslutningen, nok er blevet udlagt som en minister, der ikke ønskede de to hospitaler nedlagt, men som det var nødvendigt for et flertal i folketinget at forlange af, at han levede op til det, han selv havde sagt.

Man må forstå, at det for mig er en ganske ejendommelig situation at være i. Det er ejendommeligt at blive præsenteret for udtalelser fra i hvert fald en enkelt af forslagsstillerne, hvoraf det tydeligt fremgår, at det er dette forslag, der redder de to sygehuse, næsten imod ministerens opfattelse. Det er ikke rart for befolkningen at blive præsenteret for sådanne håndfaste opfattelser.

Vi konstaterer altså, at hele folketinget – alle de partier, der har udtalt sig i dag, og det har alle gjort – er enige i det sigte, der er. Derfor er diskussionen, så vidt jeg kan se, først og fremmest en mere principiel diskussion. Det kan ikke være en diskussion om de to hospitaler, for det reelle i sagen er partierne enige om. Det er en mere formel diskussion. Jeg er ked af, at hr. Hagen Hagensen for